

▸ *Nyilas Atilla*

David Bowman üzenete

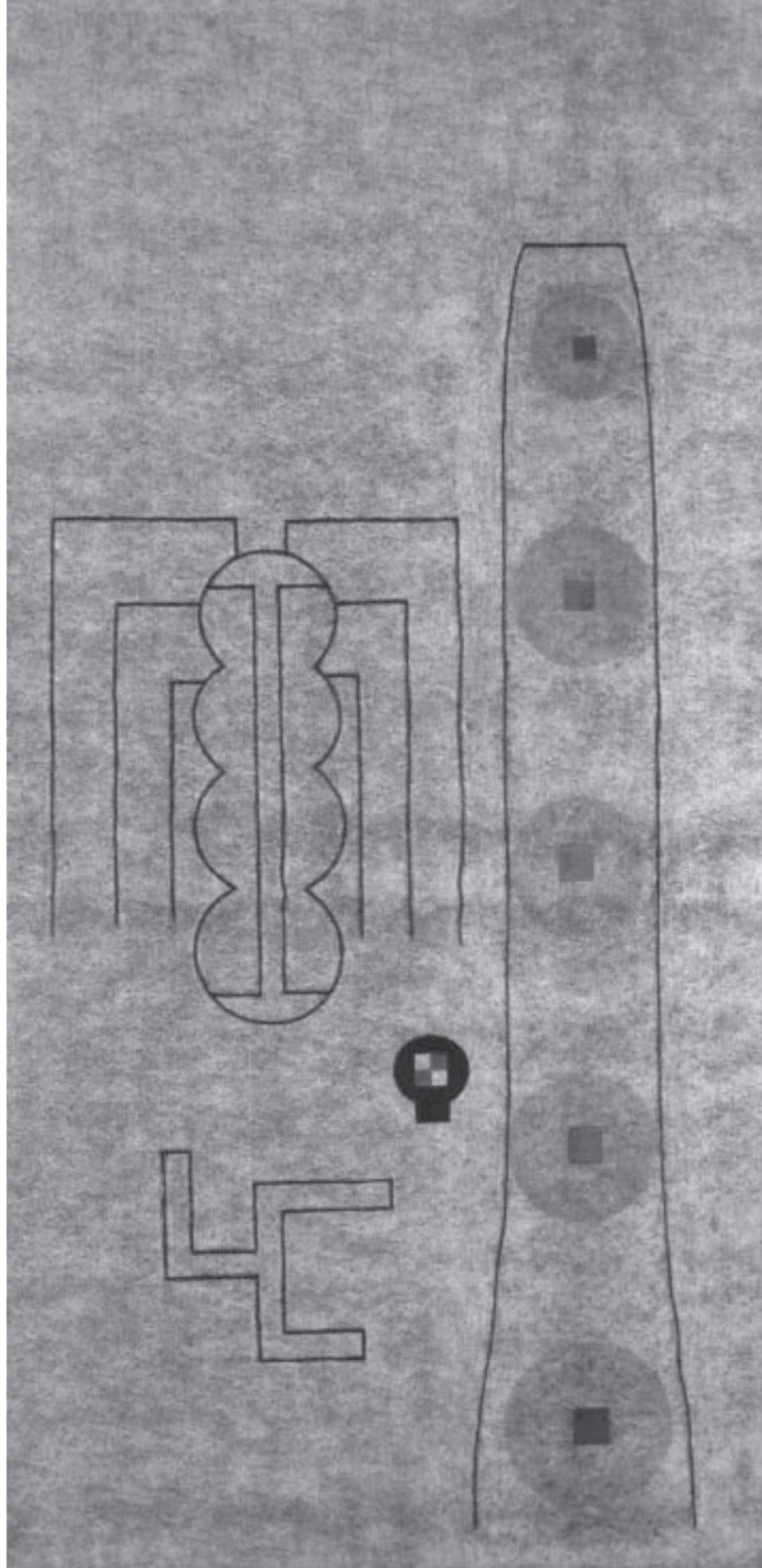
Attól, hogy előre látunk valamit,
még nem kerülhetjük el. (Ha mégis
elkerüljük, akkor rosszul láttuk.)

Istenem, tele az ég csillaggal, ám
ne várjátok, hogy a Neumann-gépek
föllobbantsanak nektek egy új napot.

E világok mindegyike a tiétek,
de nemigen szállhattok le rájuk,
puszta csúzlieffektus űrodisszeátok.

Egyedüli értelmes lények lennétek?
Csak az állíthatná, aki volt már kutya,
gáz meg galaxis, és emlékszik is rá.

Minden ember Monolit, nyugodtan
beszélhettek hát a problémáitokról.
És lehet, hogy lesz még egy üzenet.



Nyári Dorinának

Nem volt eszelős, sem hagymázos képzeletű, hanem inkább megszállott volt, a könyvek megszállottja. Endre — legalábbis ő így gondolkodott magáról — egy professzionális olvasó volt. Mielőtt azonban mi magunk is állást foglalnánk, elmondjuk, mi történt vele az előző percekben.

Endre egy kávézóban ült egy másik férfival, aki azt állította magáról, hogy író. Valójában ezt könnyen el is hihetnők neki, ha zöld kordzakójára, elegánsan hordott, mégis rongyos farmer-nadrágjára tekintünk, avagy fésületlenül is hajkoronaként viselt hajára, kifejező és lekezelő gesztusaira, majdnem tökéletesen kifejezéstelen, mégis ijesztően vesébe látó tekintetére, vagy netalán arra a néhány kurta mondatra, amely — tessen bár kegyetlennek, fájdalmasnak, vagy mintha e néhány szóval a boldogságot hintené az emberek lába elé — megszívlelendőnek és, mi tagadás, örülten igaznak tűnt.

▸ *Gerőcs Péter*

Kifliivég



Endre kertészeti egyetemet végzett, és történetünk idején egy irodában dolgozott. Nem tudni pontosan, mit csinált az irodában, s ha kérdezték, ő maga sem mondott egyebet, minthogy próbálok visszatalálni önmagamhoz. „Az irodai munkában?” „Nem, utána, a hazaúton.” Ez volt Endre életében az egyetlen szellemesség, s ezt ő is csak onnan tudta, hogy ha ezt mondta, a másik felnevetett. Csak Gábor nem, Endre egyetlen barátja. Gábor sokra tartotta Endrét, s minden alkalommal, amikor találkoztak, így szólt:

— Bandikám, hallod, miért nem keresel valami rendes, hozzád illő munkát?

— Miért? Ez a munka tökéletes nekem. Hidd el, élvezem a kellemetlenségét. Utána olyan jó hazamenni, bevetni magam a karosszékembe, és...

— Jó, ezt tudom. De... már ne is haragudj, de a barátaid mind külföldön dolgoznak, doktori képzésben vesznek részt, vagy valami hasonló. Te meg! Ha már olvasol, legalább...

— Legalább mi?

Ez a mindennap ismétlődő párbeszéd éppen ezen a ponton fordulatot vett, Gábornak ugyanis eszébe jutott, hogy a volt barátjának a jelenlegi pasija egy amolyan íróféleség.

Történetünk abszolút jelenében éppen december harmincadika van, délután 5 óra, vagyis sötét, és a rend kedvéért hideg is. Endre ebben a jelen pillanatban a szélsőpörte nylonzacskókat rugdalva sétált át az Árpád hídon, Budára. Nem jutott eszébe, hogy nemsokára új évet írunk, 2010-et, s ezzel kapcsolatban